Uradni list
Evropske unije

SL
Serija C

C/2025/2983

27.5.2025

SPOROČILO KOMISIJE

Smernice o ciljih za porabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijskem in prometnem sektorju iz členov 22a, 22b in 25 Direktive (EU) 2018/2001 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, kakor je bila spremenjena z Direktivo (EU) 2023/2413

(C/2025/2983)

Kazalo

Stran

1. Uvod 2
2. Področje uporabe cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 22a 3
3. Razmerje med ciljem za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in skupnim ciljem EU glede energije iz obnovljivih virov iz člena 3 7
4. Člen 22b 8
5. Cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 25 8

1. **Uvod**

20. novembra 2023 je začela veljati Direktiva (EU) 2023/2413 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]), ki spreminja Direktivo (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ([2]). Direktiva o spremembi uvaja spremembe zakonodajnega okvira, ki ureja področje energije iz obnovljivih virov do leta 2030 in po njem. V teh smernicah se za najnovejšo različico direktive o energiji iz obnovljivih virov, kakor je bila spremenjena leta 2023, uporablja ime „revidirana direktiva o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov“ ali „revidirana direktiva“.

Revidirana direktiva o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov je temelj evropskega zelenega dogovora in načrta REPowerEU, da bi dosegli ambicije Unije na področju boja proti podnebnim spremembam in zmanjšali energetsko odvisnost Unije od Rusije. Z njo se bistveno povečuje raven ambicij glede energije iz obnovljivih virov, ne le s povečanjem zavezujočega cilja Unije glede energije iz obnovljivih virov, ki ga je treba doseči skupaj do leta 2030, in sicer z 32 % na 42,5 % (pri čemer je cilj doseči 45 %), temveč tudi z dodajanjem in krepitvijo podciljev za obnovljive vire, ki jih je treba doseči v različnih sektorjih, tudi v industriji.

Industrija porablja približno 25 % energije v Uniji ([3]) in je glavna porabnica fosilnih goriv, zlasti za ogrevanje in hlajenje. Poleg tega se fosilna goriva uporabljajo kot surovina za proizvodnjo industrijskih proizvodov, kot so gnojila, kemikalije ali jeklo. Glede na pomemben delež industrije v porabi energije v Uniji je za dosego ciljev Unije na področju energije iz obnovljivih virov potrebno znatno povečanje deleža energije iz obnovljivih virov v tem sektorju po vsej Uniji. Poleg tega bodo današnje odločitve o industrijskih naložbah določile prihodnje industrijske procese in energetske možnosti, ki jih bo industrija lahko upoštevala, zato je pomembno, da so te odločitve o naložbah primerne za prihodnost in da ne ustvarijo nasedlih naložb (uvodna izjava 59 revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov).

Revidirana direktiva o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov vključuje dve posebni določbi (člena 22a in 22b), ki se osredotočata na vključevanje energije iz obnovljivih virov v industrijski sektor. Z njo se zagotavljajo spodbude in obveznosti za države članice, da lahko njihova industrija s fosilnih goriv preide na proizvodne procese, pri katerih se kot gorivo ali surovina uporablja energija iz obnovljivih virov, kot so goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora. V zvezi s tem je treba opozoriti, da se z revidirano direktivo o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov v členu 2, točka 36, uvaja nova opredelitev goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki vključuje vse vrste uporabe teh goriv in ne le njihove uporabe kot goriv za prevoz, kot je veljalo za prejšnjo opredelitev v direktivi o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov iz leta 2018.

Poleg okvirnega cilja za povečanje deleža obnovljivih virov v industrijskem sektorju člen 22a določa obveznost držav članic, da zagotovijo, da bodo goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v njihovem industrijskem sektorju delno nadomestila enakovredna fosilna goriva za končno energijo in neenergetske namene. Namen te obveznosti je spodbujati razvoj trga za porabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijske namene, kar je potrebno, ker so goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora trenutno dražja od svojih fosilnih ekvivalentov in jih brez regulativnih ukrepov najverjetneje ne bo mogoče proizvajati in prodajati pod tržnimi pogoji. V revidirani direktivi o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov je predvidena možnost zmanjšanja cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v državi članici, če so izpolnjeni pogoji iz člena 22b.

Splošni rok za prenos določb, potrebnih za uskladitev z revidirano direktivo o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, vključno s členoma 22a in 22b, je 21. maj 2025.

Direktiva določa tudi zavezujoče cilje v prometnem sektorju. Poleg uresničitve splošnih ciljev, tj. 29-odstotnega deleža energije iz obnovljivih virov v prometu ali zmanjšanja intenzivnosti emisij goriv, namenjenih uporabi v prometu, za 14,5 %, morajo države članice do leta 2030 povečati delež goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora za vsaj 1 %. Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora prispevajo tudi k skupnemu cilju v višini 5,5 % za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in napredna biogoriva. V direktivi so poleg tega določena pravila o tem, kako naj bi goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora prispevala k ciljem in kako naj bi države članice spodbujale uporabo energije iz obnovljivih virov v prometu z obveznostjo za dobavitelje goriva.

To sporočilo je namenjeno izključno zagotovitvi smernic za prenos in izvajanje revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov. Ne zagotavlja razlage v zvezi z drugimi pravnimi akti.

([1]) Direktiva (EU) 2023/2413 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. oktobra 2023 o spremembi Direktive (EU) 2018/2001, Uredbe (EU) 2018/1999 in Direktive 98/70/ES glede spodbujanja energije iz obnovljivih virov ter razveljavitvi Direktive Sveta (EU) 2015/652 (UL L, 2023/2413, 31.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj).

([2]) Direktiva (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov (UL L 328, 21.12.2018, str. 82).

([3]) Ta delež presega 30 %, pri čemer združuje končno porabo energije in končno neenergetsko porabo.

Pravno veljavno je samo besedilo zakonodaje EU. Vsaka uradna razlaga zakonodaje mora izhajati iz besedila direktive in neposredno iz odločb Sodišča Evropske unije.

2. **Področje uporabe cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 22a**

Člen 22a revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov določa, da „[d]ržave članice zagotovijo, da prispevek goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo za končno energijo in neenergetske namene, do leta 2030 znaša vsaj 42 % vodika, uporabljenega za končno energijo in neenergetske namene v industriji, ter 60 % do leta 2035“.

V zvezi s področjem uporabe novega obvezujočega cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industriji iz člena 22a so v naslednjih pododdelkih pojasnjeni naslednji pojmi: (i) pojem industrije (oddelek 2.1), (ii) osebe, na katere se nanaša cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora (oddelek 2.2), (iii) izračun števca (oddelek 2.3) in (iv) izračun imenovalca za namene izpolnjevanja cilja (oddelek 2.4).

2.1 *Opredelitev industrije*

V členu 2(18a) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov je „industrija“ opredeljena kot „podjetja in izdelk[i], ki spadajo na področja B, C in F ter na področje J, oddelek 63, statistične klasifikacije gospodarskih dejavnosti (NACE REV.2), kot je opredeljeno v Uredbi (ES) št. 1893/2006 Evropskega parlamenta in Sveta“ ([4]).

Področja B, C in F vključujejo „rudarstvo in kamnolomstvo“, „predelovalne dejavnosti“ oziroma „gradbeništvo“. Področje J, oddelek (63), vključuje informacijske dejavnosti. Med slednjimi dejavnostmi podatkovna središča pomenijo energetsko najbolj intenzivno dejavnost in so zato ključni sektor za namene okvirnega cilja iz člena 22a. Opredelitev industrije iz člena 2(18a) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov presega področje uporabe smernic Eurostata za končno porabo energije v industriji, saj zajema tudi področje J, oddelek (63), ki ni zajeto v navedenih smernicah Eurostata. V skladu s smernicami Eurostata je poročanje obvezno za industrijo na področjih B, C in F (s prostovoljnim poročanjem za oddelke 41, 42 in 43) ([5]). Obvezno poročanje o končni porabi energije za podatkovna središča je zajeto v smernicah za končno porabo energije v storitvah ([6]). V skladu s statističnimi smernicami o nafti in plinu se zahteva zbiranje podatkov o uporabi nafte in plina za neenergetske namene v industriji ([7]).

Rafinerije so vključene v opredelitev industrije (področje C NACE REV.2). Vendar imajo poseben status, ko gre za porabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in njihovo upoštevanje v okviru različnih ciljev revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, in sicer ciljev za povečanje energije iz obnovljivih virov v industriji in prometnem sektorju, določenih v členih 22a in 25 revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov. Večina goriv, proizvedenih v rafinerijah, se uporablja kot gorivo, namenjeno uporabi v prometu, zato se upoštevajo pri doseganju ciljev uporabe obnovljivih virov energije v prometnem sektorju. Obstajajo pa tudi rafinerije, ki proizvajajo goriva za proizvodnjo električne energije (npr. težka kurilna olja), naftne proizvode za kemijski sektor in celo trdne materiale (kot je koks), ki se uporabljajo pri proizvodnji aluminija, jekla ali gnojil. Poleg tega obstaja majhno število proizvodov rafinerij, ki se uporabljajo kot gorivo v prometu in kot industrijski proizvodi, kot sta MTBE (metil terciarni butil eter) in metanol.

Dodelitev porabe vodika na ravni rafinerij bi morala potekati na podlagi vseh različnih proizvodov, proizvedenih z vodikom na koncu postopka, na podlagi energijske vsebnosti in vsako leto na ravni rafinerij. To bi bilo treba izvesti po izključitvi vodika, ki se proizvede kot stranski proizvod in uporabi v rafineriji. Če rafinerija nima jasnih podatkov o tem, ali se proizvod uporablja v prometnem sektorju ali kot industrijski proizvod, morajo države članice uporabiti podatke na ravni EU za določitev razmerja proizvodov, ki se uporabljajo za goriva, namenjena uporabi v prometu, ali kot industrijski proizvod.

([4]) Uredba (ES) št. 1893/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o uvedbi statistične klasifikacije gospodarskih dejavnosti NACE Revizija 2 in o spremembi Uredbe Sveta (EGS) št. 3037/90 kakor tudi nekaterih uredb ES o posebnih statističnih področjih (UL L 393, 30.12.2006, str. 1).

([5]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/energy-consumption-industry-reporting-instructions.pdf.

([6]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/energy-consumption-services-reporting-instructions.pdf.

([7]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/Natural_Gas_Questionnaire_Instructions.pdf in https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/Oil_Questionnaire_Instructions.pdf.

Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo v rafinerijah, zato delno prispevajo k cilju za porabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v prometu, kot je določeno v členu 25(2)(a) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, in delno k cilju za porabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industriji, določenemu v členu 22a revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov. Delež prispevka se lahko določi na podlagi letnega razmerja proizvodov rafinerij, ki se uporabljajo v prometu in industriji, ne da bi se presegla količina porabe vodika, dodeljena industriji na ravni rafinerij.

Področje D (Oskrba z električno energijo, plinom in paro) ni vključeno. Zato vodik, ki se uporablja kot gorivo v centralnih elektrarnah, in vodik, ki se uporablja za proizvodnjo prodajne pare, ne spadata na področje uporabe člena 22a, vključno s ciljem za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora.

Od januarja 2022 uredba o energetski statistiki ([8]) zajema tudi zbiranje podatkov o proizvodnji in porabi vodika, od januarja 2024 pa tudi o pretvorbah med vodikom in drugimi gorivi. Mešanice vodika in drugih plinov še niso vključene v navodila Eurostata za poročanje o vodiku ([9]).

Za izračun cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora za industrijo je pomembno, da se pri izračunu količine goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se porabi v industriji, upošteva vodik, ki se uporablja v industrijskih procesih in se prevaža v obliki zmesi: zlasti vodik v sinteznem plinu (mešanica vodika in ogljikovega monoksida), ki se uporablja kot surovina za proizvodnjo kemikalij, in vodik v mešanici vodika in dušika (N_2), ki se uporablja kot surovina za proizvodnjo amoniaka.

V okviru nacionalne statistike se že zdaj prostovoljno zbirajo podatki o vodiku, čeprav obveznost poročanja velja šele od leta 2024 naprej. Navodila Eurostata za poročanje o vodiku ([10]) trenutno omogočajo prostovoljno poročanje o porabi amoniaka, ne vključujejo pa še prostovoljnega poročanja o porabi metanola. Tako amoniak kot metanol sta derivata vodika, zato se že spodbuja prostovoljno poročanje držav članic.

Komisija bo v najkrajšem možnem času podprla spremljanje deleža goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijski porabi vodika s pomočjo orodja za kratko oceno obnovljivih virov energije (SHARES) ([11]).

2.2 *Obveznost, ki se uporablja za države članice*

Cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 22a revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov velja za države članice, kar pomeni, da so države članice odgovorne za zagotovitev, da bo prispevek goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora skladen s ciljem. To je razvidno iz besedila člena 22a in je utemeljeno z naslednjima razlogoma: prvič, trg za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora trenutno ne obstaja, ker je njihova proizvodnja omejena in so še vedno razmeroma draga v primerjavi s fosilnimi ekvivalenti. Zato so potrebne regulativne spodbude na ravni Unije in na nacionalni ravni, da bi bila goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora na voljo industriji in da bi se spodbudilo oblikovanje trga za te proizvode. Države članice bi morale ukrepe za doseganje cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora za industrijo oblikovati v skladu s svojimi nacionalnimi razmerami in pri tem upoštevati različne ravni uporabe vodika v različnih sektorjih ter način, kako lahko razpoložljivost goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora za nekatere industrijske odjemalce podpira njihov prehod na proizvodne procese, ki temeljijo na obnovljivih virih energije. Drugič, obseg porabe vodika v industriji in število industrijskih odjemalcev vodika se med državami članicami zelo razlikujeta. Zato lahko države članice svoje politike prilagodijo svojim posebnim razmeram in zagotovijo, da bodo pri izvajanju te obveznosti zagotovile enake konkurenčne pogoje za odjemalce vodika.

Obveznost torej ne velja neposredno za odjemalce vodika. To državam članicam ne preprečuje, da kot enega od možnih ukrepov za dosego cilja določijo obvezne kvote za porabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora. V takem primeru je pomembno, da države članice upoštevajo vpliv, ki ga imajo lahko obvezne kvote na konkurenčnost industrijskih odjemalcev vodika. Kvote, ki niso podprte z ustreznimi regulativnimi ukrepi in podpornimi mehanizmi, skladnimi s pravili o državni pomoči, ki bi izravnali razliko v stroških med gorivi iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in fosilnimi gorivi, bi lahko povzročile uhajanje ogljika in dodaten uvoz proizvodov, proizvedenih z vodikom iz fosilnih goriv, znotraj EU ali zunaj nje. To bi bilo v nasprotju s ciljem člena 22a, da se razogljiči industrijski sektor Unije. Poleg tega je treba vse nacionalne izvedbene ukrepe oblikovati brez poseganja v PDEU, zlasti v člen 28.

([8]) Uredba Komisije (EU) 2022/132 z dne 28. januarja 2022 o spremembi Uredbe (ES) št. 1099/2008 Evropskega parlamenta in Sveta o energetski statistiki glede izvedbe posodobitev letne, mesečne in kratkoročne mesečne energetske statistike (UL L 20, 31.1.2022, str. 208) in Uredba Komisije (EU) 2024/264 z dne 17. januarja 2024 o spremembi Uredbe (ES) št. 1099/2008 Evropskega parlamenta in Sveta o statistiki energetike glede izvedbe posodobitev letnih, mesečnih in kratkoročnih mesečnih statistike energetike (UL L, 2024/264, 18.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/264/oj).

([9]) V tem primeru je zmes preprosto vodik skupaj z eno ali več kemičnimi sestavinami, ki pa niso kemično povezane.

([10]) Glej opombo 8.

([11]) Orodje za kratko oceno obnovljivih virov energije (SHARES), ki ga je razvil EUROSTAT, se osredotoča na usklajen izračun deleža energije iz obnovljivih virov.

2.3 *Izračun števca*

Odstavek 1(b) člena 22a določa, da se „pri izračunu števca […] upošteva energijska vsebnost obnovljivih goriv nebiološkega izvora, porabljenih v industrijskem sektorju za končno energijo in neenergetske namene, razen goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo kot vmesni proizvodi za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv“.

Tako lahko k števcu na podlagi svoje energijske vsebnosti prispevajo samo obnovljivi vodik in njegovi derivati, ki spadajo pod opredelitev goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v revidirani direktivi o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov in se uporabljajo v industriji ([12]). Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora vključujejo obnovljivi vodik in njegove derivate, ki so skladni z opredelitvijo iz člena 2(36) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov in z delegiranimi akti za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora ([13]). Za namene izračuna števca se za derivate štejejo proizvodi, pridobljeni kot neposredni derivati vodika, tj. proizvodi, ki izhajajo iz kemijske povezave med vodikom in drugimi molekulami. Proizvodi, ki vsebujejo vodik, vendar niso neposredni derivati vodika (npr. gnojila), ali proizvodi, proizvedeni z uporabo vodika kot reducenti (npr. neposredno reducirano železo ([14])), se ne štejejo za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora.

Odstavek 1(b) se nanaša na goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, „porabljena v industrijskem sektorju“, zato je cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 22a cilj „porabe“. To pomeni, da se goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora upoštevajo v števcu države članice, v kateri se v industrijskem sektorju porabijo v končni obliki. V primeru goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki so derivati obnovljivega vodika, se obnovljivi vodik, uporabljen za njihovo proizvodnjo, ne sme vključiti v števec države članice proizvajalke ([15]) (ne glede na to, ali je to ista država članica, v kateri se goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora porabijo, ali druga država članica). Zato bi država članica uvoznica v primeru, ko se nekatera goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora (npr. obnovljivi amoniak) proizvajajo v državi članici in nato izvažajo v drugo državo članico, v števcu upoštevala goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v svojem cilju za industrijo, medtem ko država članica izvoznica v števcu ne bi upoštevala obnovljivega vodika, ki se uporablja za njegovo proizvodnjo.

Za sledenje vodiku iz obnovljivih virov, certificiranemu kot gorivo iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se vbrizgava v povezano plinsko infrastrukturo Unije, je mogoče v skladu s členom 30 direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov uporabiti sistem masne bilance, če potrošnik vodik fizično loči od mešanice plinov. Če obnovljivi vodik ni fizično ločen od mešanice plinov, zemeljskemu plinu ni mogoče pripisati značilnosti trajnostnosti in prihranka emisij toplogrednih plinov, ki jih ima vodik. Razen tega veljajo enaka pravila kot za masno bilanco. V skladu s členom 31a direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov je treba v podatkovno zbirko Unije vnesti ustrezne količine goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora.

([12]) V členu 2(36) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov so goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora opredeljena kot „tekoča in plinasta goriva, katerih energijska vsebnost izhaja iz obnovljivih virov, ki niso biomasa“.

([13]) Delegirana uredba Komisije (EU) 2023/1184 z dne 10. februarja 2023 o dopolnitvi Direktive (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z vzpostavitvijo metodologije Unije, s katero se določijo podrobna pravila za proizvodnjo tekočih in plinastih goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, namenjenih uporabi v prometu (C/2023/1087) (UL L 157, 20.6.2023, str. 11), in Delegirana uredba Komisije (EU) 2023/1185 z dne 10. februarja 2023 o dopolnitvi Direktive (EU) 2018/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z določitvijo minimalnega praga za prihranke emisij toplogrednih plinov zaradi uporabe recikliranih ogljičnih goriv in z določitvijo metodologije za oceno prihrankov emisij toplogrednih plinov zaradi uporabe tekočih in plinastih goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, namenjenih uporabi v prometu, ter recikliranih ogljičnih goriv (C/2023/1086) (UL L 157, 20.6.2023, str. 20).

([14]) Opozoriti je treba, da bi se v primeru proizvodnje jekla s postopkom neposredno reduciranega železa obnovljivi vodik, ki se uporablja kot reducent za neposredno redukcijo železa, štel za gorivo iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporablja v industrijskem sektorju. Surovo železo, ki nastane pri neposredni redukciji železa z uporabo obnovljivega vodika, se ne šteje za gorivo iz obnovljivih virov nebiološkega izvora.

([15]) Razen če se države članice v skladu s členom 7(1) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, „s posebnim sporazumom o sodelovanju dogovorijo, da bodo goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, porabljena v eni državi članici, v celoti ali delno upoštevana pri deležu bruto končne porabe energije iz obnovljivih virov v državi članici, v kateri so ta goriva proizvedena. Da bi Komisija lahko preverila, ali se ista goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora ne upoštevajo tako v državi članici, v kateri so proizvedena, kot v državi članici, v kateri so porabljena, in da bi lahko beležila upoštevane količine, države članice obvestijo Komisijo o vsakem takem sporazumu o sodelovanju. Tak sporazum o sodelovanju vključuje količino goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se upošteva v celoti in za vsako državo članico, ter datum, ko se bo sporazum o sodelovanju začel uporabljati“.

Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo v rafinerijah, tudi kot vmesni proizvod, za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu ([16]), in pogonskih biogoriv ([17]), se ne štejejo za cilj industrije iz člena 22a, temveč za prevoz iz člena 25 (glej spodaj). Vendar se pri doseganju cilja za industrijo lahko upoštevajo goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo v rafinerijah za proizvodnjo industrijskih proizvodov, porabljenih v industrijskem sektorju.

Vodik, proizvedeno kot stranski proizvod in skladen z opredelitvijo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora ([18]), se lahko upošteva v števcu.

2.4 *Izračun imenovalca*

Člen 22a(1), peti pododstavek, točka (a), določa, da se „pri izračunu imenovalca upošteva energijska vsebnost vodika za končno energijo in neenergetske namene, razen: (i) vodika, ki se uporablja kot vmesni proizvod za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv; (ii) vodika, ki se proizvaja z razogljičenjem industrijskih ostankov plina in se uporablja za nadomestitev specifičnega plina, iz katerega je proizveden; (iii) vodika, proizvedenega kot stranski proizvod ali pridobljenega iz stranskih proizvodov v industrijskih obratih“.

Čeprav je v tem odstavku naveden vodik, ki se uporablja za končno energijo in neenergetske namene, ne da bi bil naveden sektor, v katerem se porabi, je iz petega pododstavka odstavka 1 jasno razvidno, da se imenovalec nanaša samo na vodik, porabljen v industrijskem sektorju, saj je določen cilj „42 % vodika, uporabljenega za končno energijo in neenergetske namene v industriji […] do leta 2030“. Zato imenovalec vključuje samo vodik, porabljen v industrijskem sektorju, kot je opredeljen v členu 2(18a), in ne vodika, porabljenega v vseh sektorjih.

Poleg tega imenovalec ne razlikuje med virom energije za proizvodnjo vodika in vključuje vodik, proizveden po vseh različnih poteh. Vključuje tudi vodik, ki se namenoma porabi kot del zmesi, na primer delež vodika v sinteznem plinu (običajna zmes vodika in ogljikovega monoksida, ki se uporablja v kemični industriji) ali delež vodika v zmesi z dušikom (N_2) za proizvodnjo amoniaka.

V členu 22a(1), peti pododstavek, točka (a), je določeno, da so iz imenovalca izključeni naslednji trije primeri porabe vodika v industriji:

i) „[Vodik], ki se uporablja kot vmesni proizvod za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv“. To vključuje vodik, ki se porabi za razžvepljevanje ali hidrogeniranje goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv. Ta izključitev bo večinoma veljala za porabo vodika v rafinerijah. Rafinerije, ki proizvajajo goriva, namenjena uporabi v prometu, in industrijske proizvode, bi morale izključiti le vodik, porabljen za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv.

ii) „[Vodik], ki se proizvaja z razogljičenjem industrijskih ostankov plina in se uporablja za nadomestitev specifičnega plina, iz katerega je proizveden“. To vključuje vodik, ki se proizvaja iz ostankov plina in se pozneje ponovno uvaja v industrijski proces, da nadomesti ostanke plina, iz katerih je bil proizveden. Ta izključitev je podkategorija, ki jo zajema tudi širša izključitev za „[vodik], proizveden kot stranski proizvod ali [pridobljen] iz stranskih proizvodov v industrijskih obratih“ (glej spodaj).

iii) „[Vodik], proizveden kot stranski proizvod ali [pridobljen] iz stranskih proizvodov v industrijskih obratih“. Ta izjema zajema vodik, ki nastane kot neizogibna in nenamerna posledica proizvodnje glavnega proizvoda, ali vodik, ki nastane iz ostankov plinov, ki so neizogibna in nenamerna posledica proizvodnje glavnega proizvoda. Ta kategorija vključuje vodik, proizveden v postopkih proizvodnje kloroalkalnega ali natrijevega klorata, vodik, ki nastane kot stranski proizvod pri krekingu fosilnih goriv za proizvodnjo alkanov ali alkenov, vodik, ki nastane pri dehidrogenizaciji za proizvodnjo stirena ali etilena, ali vodik, ki nastane pri proizvodnji koksarniškega plina ali plavža pri proizvodnji železa/jekla.

([16]) Konvencionalna goriva, namenjena uporabi v prometu, vključujejo fosilna goriva, kot so dizelsko gorivo, bencin in kerozin, ki se uporabljajo v prometnem sektorju.

([17]) Opozoriti je treba, da so „pogonska biogoriva“ v skladu z revidirano direktivo o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov tekoča goriva, namenjena uporabi v prometu, ki so proizvedena iz biomase.

([18]) Na primer vodik, ki je stranski proizvod kloralkalnega proizvodnega procesa, pri katerem je bila v proizvodnem procesu uporabljena električna energija iz obnovljivih virov in ki je v skladu z delegiranimi akti o gorivih iz obnovljivih virov nebiološkega izvora.

Navodila Eurostata za poročanje o statistiki vodika vključujejo proizvodnjo vodika, bodisi namerno in izključno bodisi kot stranski proizvod.

Poleg zgoraj navedenih izključitev je v uvodni izjavi 26 revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov o vodiku priznana vloga zgodnjih akterjev, ki so sprejeli naložbene odločitve za naknadno opremljanje že obstoječih obratov za proizvodnjo vodika, ki temeljijo na tehnologiji parnega reforminga metana, da bi se razogljičila proizvodnja vodika. Opozoriti je treba, da je priznanje iz te uvodne izjave omejeno le na projekte, za katere so bila nepovratna sredstva iz sklada za inovacije dodeljena pred začetkom veljavnosti revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, tj. 20. novembrom 2023. Zato se ne bi uporabljalo za nove projekte, za katere je bila odločitev o dodelitvi sredstev sprejeta po tem datumu.

Kar zadeva področje uporabe imenovalca, se peti pododstavek člena 22a nanaša na „vodik“, ki se uporablja za končno energijo in neenergetske namene v industriji. To je v nasprotju z besedilom iz člena 22b, ki določa pogoje za znižanje cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijskem sektorju (to je dodatno pojasnjeno v oddelku 4 teh smernic). V skladu s členom 22b lahko države članice zmanjšajo cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijskem sektorju, če porabijo omejen delež „vodika ali njegovih derivatov“, proizvedenih iz fosilnih goriv.

Dejstvo, da je sklicevanje na „vodik“ uporabljeno samo v členu 22a, kaže, da sta sozakonodajalca namerno pripravljena dopustiti, da se v imenovalcu upošteva samo poraba vodika in ne poraba njegovih derivatov, kar kaže na namero, da se v EU zagotovi zlasti osredotočenost na razogljičenje vodika. Vodik, ki se uporablja za proizvodnjo derivatov (ne glede na to, ali izpolnjujejo pogoje za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora ali ne), bi se upošteval v imenovalcu v državi članici, v kateri se derivat proizvaja. Če se na primer vodik v državi članici (država članica A) uporabi za proizvodnjo amoniaka, ki se nato izvozi v drugo državo članico (država članica B), se vodik, uporabljen za proizvodnjo amoniaka, obračuna v imenovalcu v državi članici A, medtem ko se dobljeni amoniak ne obračuna v imenovalcu v državi članici B.

Zgoraj navedena pravila o imenovalcu sicer veljajo za vse države članice za namene obračunavanja porabe vodika v industriji za preverjanje skladnosti s ciljem iz člena 22a, vendar lahko države članice po lastni presoji določijo strožji cilj, v skladu s katerim se v imenovalec vključuje poraba derivatov, zaradi česar bi se imenovalec povečal, posledično pa tudi cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora. Vendar morajo v tem primeru Eurostatu sporočiti podatke, usklajene s pravili o obračunavanju imenovalca, pojasnjenimi v prejšnjih odstavkih.

3. **Razmerje med ciljem za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in skupnim ciljem EU glede energije iz obnovljivih virov iz člena 3**

V členu 2(4) revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov je „bruto končna poraba energije“ opredeljena kot „energent[i], dobavljen[i] za energetske namene industriji, prometu, gospodinjstvom, storitvenemu sektorju, vključno z javnim storitvenim sektorjem, kmetijstvu, gozdarstvu in ribištvu, električn[a] energij[a] in toplot[a], ki ju porabi energetska panoga za proizvodnjo električne energije in toplote, ter izgub[a] električne energije in toplote pri distribuciji in prenosu“. Splošni cilj porabe energije iz obnovljivih virov, določen v členu 3 revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov, se nanaša na delež energije iz obnovljivih virov v bruto končni porabi energije v Uniji. To pomeni, da lahko k cilju prispevajo le proizvodi iz energije iz obnovljivih virov (vključno z gorivi iz obnovljivih virov nebiološkega izvora), ki se uporabljajo za energetske namene, ne pa tudi tisti, ki se uporabljajo za neenergetske namene.

Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo za neenergetske namene, prispevajo k okvirnemu cilju za povečanje energije iz obnovljivih virov v industrijskem sektorju, določenemu v členu 22a(1), ki se nanaša na „delež obnovljivih virov v količini virov energije, porabljenih za končno energijo in neenergetske namene v industrijskem sektorju“, in tako prispevajo k doseganju cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, določenega v istem členu. Vendar na podlagi člena 3 revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov ne prispevajo k skupnemu cilju EU do leta 2030 glede energije iz obnovljivih virov, ki znaša vsaj 42,5 %.

Poleg tega se električna energija iz obnovljivih virov, ki se uporablja za proizvodnjo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ne bo štela k skupnemu cilju EU glede energije iz obnovljivih virov (kot je navedeno v členu 7(2) direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov). Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo za energetske namene, se upoštevajo pri skupnem cilju glede energije iz obnovljivih virov in v sektorju, v katerem se porabijo. Električna energija iz obnovljivih virov, proizvedena iz goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, se bo prav tako štela k skupnemu cilju glede energije iz obnovljivih virov.

4. **Člen 22b**

Člena 22b(1) določa, da „država članica lahko zmanjša prispevek goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo za končno energijo in neenergetske namene, iz člena 22a(1), peti pododstavek, za 20 % do leta 2030, če:

(a) *je ta država članica na dobri poti, da doseže svoj nacionalni prispevek k zavezujočemu skupnemu cilju Unije iz člena 3(1), prvi pododstavek, ki je vsaj enakovreden njenemu pričakovanemu nacionalnemu prispevku v skladu s formulo iz Priloge II k Uredbi (EU) 2018/1999, ter*

(b) *delež vodika ali njegovih derivatov, proizvedenih iz fosilnih goriv, ki se porabi v tej državi članici, ne presega 23 % leta 2030 in ne presega 20 % leta 2035*“.

V skladu s členom 22a revidirane direktive o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov morajo države članice od leta 2030 dosegati delež porabe goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industriji v višini 42 % skupne porabe vodika v industrijskem sektorju. Ta odstotek se bo do leta 2035 povečal na 60 %. S členom 22b se uvaja prožnost pri izpolnjevanju takega cilja, saj lahko države članice v skladu z njim ta cilj zmanjšajo za 20 % v dveh časovnih točkah, tj. leta 2030 in 2035, pod pogojem, da so na dobri poti pri doseganju svojega nacionalnega prispevka k zavezujočemu skupnemu cilju Unije in da njihov delež vodika in njegovih derivatov, proizvedenih iz fosilnih goriv, leta 2030 ne presega 23 %, leta 2035 pa ne 20 %. Če so ti pogoji kumulativno izpolnjeni, se lahko cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 22a leta 2030 zmanjša na 33,6 %, leta 2035 pa na 48 %.

Števec za izračun deleža vodika in njegovih derivatov, proizvedenih iz fosilnih goriv in porabljenih v industrijskem sektorju, vključuje vse postopke proizvodnje vodika, pri katerih se uporabljajo fosilni viri, vključno s tistimi, pri katerih se CO_2 zajema in uporablja ali shranjuje. Imenovalec se izračuna na podlagi porabe celotnega vodika in njegovih derivatov v industrijskem sektorju v državah članicah, tj. vključno z gorivi iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, vodikom iz fosilnih goriv in nizkoogljičnim vodikom ter njegovimi derivati. Glede na to, da je vodik naravno prisoten v številnih snoveh, ki se uporabljajo v industriji, kot sta metan (CH_4) in celo voda (H_2O), je treba razlikovati med derivati vodika in vsemi drugimi snovmi, ki vsebujejo vodik. Za namene imenovalca se kot ustrezni vodikovi derivati štejejo samo tisti proizvodi, ki se proizvajajo z uporabo vodika kot vhodnega materiala. Proizvode, ki vsebujejo vodik v naravnem stanju, ali proizvode, proizvedene iz proizvodov, ki v naravi vsebujejo vodik, je treba izključiti.

Na podlagi navedenega metan, ki v naravnem stanju vsebuje vodik, ne bi spadal v imenovalec, sintetični metan (e-metan) pa bi spadal. Vendar je področje uporabe omejeno na proizvode, pridobljene kot neposredne derivate vodika, ki nastanejo s kombinacijo vodika z drugimi molekulami. Proizvodi, ki vsebujejo vodik, vendar niso neposredni derivati vodika (npr. gnojila), ali proizvodi, proizvedeni z uporabo vodika kot reducenta (npr. neposredno reducirano železo), ne spadajo v imenovalec.

V členu 22b vodikov stranski proizvod ni izrecno izključen iz izračuna deleža vodika in derivatov iz člena 22b(1), točka (b). Vendar se lahko ob upoštevanju, da člen 22b ni samostojna določba, temveč temelji na členu 22a, saj zagotavlja prožnost za doseganje cilja za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijskem sektorju, in da se zagotovi skladnost s členom 22a, v katerem je stranski proizvod vodika izključen, da se ne bi upošteval pri izračunu porabe vodika, razlaga, da se enake izključitve uporabljajo tako za števec kot imenovalec iz člena 22b, točka (b), za vodik, proizveden kot stranski proizvod.

Če se država članica odloči uporabiti prožnost iz člena 22b, mora o tem uradno obvestiti Komisijo, skupaj s svojimi celovitimi nacionalnimi energetskimi in podnebnimi načrti. Uradno obvestilo vključuje informacije o posodobljenem deležu obnovljivih goriv nebiološkega izvora in vse ustrezne podatke, ki dokazujejo, da sta izpolnjena oba pogoja iz člena 22b.

5. **Cilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora iz člena 25**

V členu 25 je določen poseben zavezujoč podcilj za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v višini 1 % porabe energije v prometu, ki se izračuna v skladu s pravili iz člena 27. Poleg tega se goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora upoštevajo pri skupnem podcilju, določenem za goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in napredna pogonska biogoriva, ter pri skupnem cilju na področju prometa. Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora se lahko pri ciljih upoštevajo le, če se z njimi doseže vsaj 70-odstotni prihranek emisij.

Možna sta dva glavna načina zagotavljanja skladnosti:

i) Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora se upoštevajo pri doseganju ciljev, če se dobavljajo za kateri koli način prevoza, vključno z mednarodnimi pomorskimi skladišči, na ozemlju države članice.

ii) Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora se upoštevajo pri doseganju ciljev, če se uporabljajo kot vmesni proizvodi za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv, pod pogojem, da v izračunu prihrankov emisij toplogrednih plinov pri pogonskih biogorivih ni upoštevano zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, doseženo z uporabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora. Uporaba kot vmesni proizvodi zajema primere, ko se obnovljivi vodik uporablja v rafinerijah, npr. za odstranjevanje nečistoč med obdelavo z vodikom, in tudi vodik, ki se uporablja za proizvodnjo HVO in metanola, ki se uporablja za proizvodnjo biodizla.

Goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo kot vmesni proizvodi za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv, se upoštevajo pri doseganju cilja v državi, v kateri se uporabljajo, in se ne upoštevajo pri proizvodnji obrata, ki proizvaja konvencionalna goriva, namenjena uporabi v prometu, in pogonska biogoriva. Če se goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo kot vmesni proizvodi za proizvodnjo biogoriv, upoštevajo pri doseganju ciljev, jih je treba pri izračunu prihrankov emisij toplogrednih plinov pri biogorivih obravnavati kot fosilni vhodni material.

V direktivi je sicer jasno določeno, da se goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo kot vmesni proizvodi za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, upoštevajo pri doseganju ciljev, ni pa določeno, kako se spodbuja uporaba goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora za dosego cilja na področju prometa. Obetaven pristop je vključitev gospodarskih subjektov, ki goriva iz obnovljivih virov nebiološkega izvora uporabljajo kot vmesne proizvode za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv, v obveznost glede dobave iz člena 25, podobno kot to velja za gospodarske subjekte, ki električno energijo iz obnovljivih virov dobavljajo električnim vozilom v okviru kreditnega mehanizma v skladu s členom 25.4.

PRILOGA

Člen 22a

Vključevanje energije iz obnovljivih virov v industrijo

1. Države članice si prizadevajo povečati delež obnovljivih virov v količini virov energije, porabljenih za končno energijo in neenergetske namene v industrijskem sektorju, za okvirno povečanje za vsaj 1,6 odstotne točke kot letno povprečje, izračunano za obdobji 2021–2025 in 2026–2030.

Države članice lahko odvečno toploto in odvečni hlad upoštevajo pri povprečnem letnem povečanju iz prvega pododstavka do 0,4 odstotne točke, če se odvečna toplota in odvečni hlad dobavljata iz učinkovitega daljinskega ogrevanja in hlajenja, razen omrežij, ki dobavljajo toploto samo eni stavbi ali kadar se vsa toplotna energija porabi izključno na kraju samem in kadar se toplotna energija ne prodaja. Če se tako odločijo, se povprečno letno povečanje iz prvega pododstavka poveča za polovico upoštevanih odstotnih točk odvečne toplote in odvečnega hladu.

Države članice načrtovane in sprejete politike in ukrepe za dosego takega okvirnega povečanja vključijo v svoje celovite nacionalne energetske in podnebne načrte, predložene na podlagi členov 3 in 14 Uredbe (EU) 2018/1999, ter v svoja celovita nacionalna energetska in podnebna poročila o napredku, predložena na podlagi člena 17 navedene uredbe.

Te politike in ukrepi spodbujajo elektrifikacijo industrijskih procesov, ki temelji na obnovljivih virih energije, kadar se elektrifikacija šteje za stroškovno učinkovito možnost. Te politike in ukrepi si prizadevajo ustvariti ugodne tržne pogoje za razpoložljivost ekonomsko in tehnično izvedljivih alternativ energije iz obnovljivih virov za nadomestitev fosilnih goriv, ki se uporabljajo za industrijsko ogrevanje, s ciljem zmanjšanja uporabe fosilnih goriv, ki se uporabljajo za ogrevanje, pri katerem je temperatura nižja od 200 °C. Države članice pri sprejemanju teh politik in ukrepov upoštevajo načelo „energijska učinkovitost na prvem mestu“, učinkovitost in mednarodno konkurenčnost ter potrebo po odpravi regulativnih, upravnih in gospodarskih ovir.

Države članice zagotovijo, da prispevek goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo za končno energijo in neenergetske namene, do leta 2030 znaša vsaj 42 % vodika, uporabljenega za končno energijo in neenergetske namene v industriji, ter 60 % do leta 2035. Za izračun tega odstotka se uporabljajo naslednja pravila:

(a) pri izračunu imenovalca se upošteva energijska vsebnost vodika za končno energijo in neenergetske namene, razen:

   (i) vodika, ki se uporablja kot vmesni proizvod za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv;

   (ii) vodika, ki se proizvaja z razogljičenjem industrijskih ostankov plina in se uporablja za nadomestitev specifičnega plina, iz katerega je proizveden;

   (iii) vodika, proizvedenega kot stranski proizvod ali pridobljenega iz stranskih proizvodov v industrijskih obratih;

(b) pri izračunu števca se upošteva energijska vsebnost obnovljivih goriv nebiološkega izvora, porabljenih v industrijskem sektorju za končno energijo in neenergetske namene, razen goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo kot vmesni proizvodi za proizvodnjo konvencionalnih goriv, namenjenih uporabi v prometu, in pogonskih biogoriv;

(c) pri izračunu števca in imenovalca se uporabijo vrednosti energijske vsebnosti goriv, namenjenih uporabi v prometu, kot so določene v Prilogi III.

Za namene točke (c) petega pododstavka tega odstavka, za določitev energijske vsebnosti goriv, ki niso vključena v Prilogo III, države članice uporabijo ustrezne evropske standarde za določanje kurilnih vrednosti goriv ali, kadar v ta namen ni bil sprejet noben evropski standard, ustrezne standarde ISO.

2. Države članice spodbujajo prostovoljne sisteme označevanja industrijskih proizvodov, za katere se trdi, da so proizvedeni z energijo iz obnovljivih in gorivi iz obnovljivih virov nebiološkega izvora. Ti prostovoljni sistemi označevanja navajajo odstotek porabljene energije iz obnovljivih virov ali goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, uporabljenih v fazi nabave in predobdelave, proizvodnje in distribucije surovin, izračunan na podlagi metodologij, določenih bodisi v Priporočilu Komisije (EU) 2021/2279 (*) bodisi v standardu ISO 14067:2018.

3. Države članice navedejo količine goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, za katere pričakujejo, da jih bodo uvozile in izvozile, v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtih, predloženih na podlagi členov 3 in 14 Uredbe (EU) 2018/1999, ter v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih poročilih o napredku, predloženih na podlagi člena 17 navedene uredbe. Komisija na podlagi tega poročanja razvije strategijo Unije za uvoženi in domači vodik, da bi spodbudila evropski trg vodika in domačo proizvodnjo vodika v Uniji, podprla izvajanje te direktive in uresničitev v njej določenih ciljev ter pri tem ustrezno upoštevala zanesljivost oskrbe in strateško energetsko avtonomijo Unije ter enake konkurenčne pogoje na svetovnem trgu vodika. Države članice v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtih, predloženih na podlagi členov 3 in 14 Uredbe (EU) 2018/1999, ter v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih poročilih o napredku, predloženih na podlagi člena 17 navedene uredbe, navedejo, kako nameravajo prispevati k tej strategiji.

Člen 22b

Pogoji za zmanjšanje cilja za uporabo goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora v industrijskem sektorju

1. Država članica lahko zmanjša prispevek goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora, ki se uporabljajo za končno energijo in neenergetske namene, iz člena 22a(1), peti pododstavek, za 20 % do leta 2030, če:

(a) je ta država članica na dobri poti, da doseže svoj nacionalni prispevek k zavezujočemu skupnemu cilju Unije iz člena 3(1), prvi pododstavek, ki je vsaj enakovreden njenemu pričakovanemu nacionalnemu prispevku v skladu s formulo iz Priloge II k Uredbi (EU) 2018/1999, ter

(b) delež vodika ali njegovih derivatov, proizvedenih iz fosilnih goriv, ki se porabi v tej državi članici, ne presega 23 % leta 2030 in ne presega 20 % leta 2035.

Kadar kateri od teh pogojev ni izpolnjen, se znižanje iz prvega pododstavka preneha uporabljati.

2. Kadar država članica uporabi zmanjšanje iz odstavka 1, o tem uradno obvesti Komisijo, skupaj s svojimi celovitimi nacionalnimi energetskimi in podnebnimi načrti, predloženimi na podlagi členov 3 in 14 Uredbe (EU) 2018/1999, ter v okviru svojih celovitih energetskih in podnebnih poročil o napredku, predloženih na podlagi člena 17 navedene uredbe. Uradno obvestilo vključuje informacije o posodobljenem deležu goriv iz obnovljivih virov nebiološkega izvora in vse ustrezne podatke, ki dokazujejo, da sta izpolnjena pogoja, določena v odstavku 1, točki (a) in (b), tega člena.

Komisija spremlja razmere v državah članicah, ki so upravičene do znižanja, da bi preverila tekoče izpolnjevanje pogojev, določenih v odstavku 1, točki (a) in (b).

(*) Priporočilo Komisije (EU) 2021/2279 z dne 15. decembra 2021 o uporabi metod okoljskega odtisa za merjenje in sporočanje okoljske uspešnosti izdelkov in organizacij v njihovem življenjskem krogu.